

תלמוד תורה יטב לב דרבינו יואל מסאטמאר

בהתייסדות כ"ק מרן רבינו הקוה"ט זיעעב"א - בנשיאות כ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א
קרית יואל - בני ברק

תלמוד תורה יטב לב דרבינו יואל

פרשת בהר

כיתה ז'

הר"ר יוסף מאיר שווארץ הי"ז

חידו"ת לפרשת בהר

כי תבואו אל הארץ וגו' ושבתה הארץ שבת לה', שש שנים תזרע שדך.

ולכאורה צריך ביאור סדר הכתובים דהול"ל מעיקרא דמונין שש שנים ואח"כ עושים שנה השביעית, ותו קשה שהרי אח"כ חזר עוה"פ ואמר ובשנה השביעית שבת שבתון, ולכאורה הא כבר כתיב ברישא ושבתה הארץ וגו'.

ונראה עפ"מ שחקרו הקדמונים דכיון דכבר עברו זמן זמנים טובא ועדיין בן דוד לא בא ולא נותרו עד סוף האלף השישי כ"א כמה מאות שנה א"כ איך יתקיים הפסוק שמחנו כימות עניתנו שממנו למדו חז"ל שעתיד הקב"ה לשלם גמול טוב לבניי אחרי ביאת משיח כמספר השנים שהם היו בגלות. וכתב במגלה עמוקות (פרי מקץ) לתרץ דאחרי ביאת המשיח יתארכו הימים מאוד עד שיהי' יום אחד מאותם הימים ארוך כשנה אחת בעוה"ז וביאר בזה מאה"כ כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות דכשם בימי יציאת מצרים חשב הקב"ה יום לשנה בעון המרגלים, כן אראנו נפלאות לעת"ל שהי' מיום אחד שנה, עכ"ד. ולפי"ז יש לומר דלעתיד לבוא יעשו שמיטה

באותו זמן שהי' ראוי לעשות שמיטה בזה"ז, דהיינו שאחרי עבור ו' ימים מן הימים הארוכים כשנה, יהי' יום השביעית שמיטה, שהרי לפי חשבונינו בזה"ז הי' ראוי להיות שמיטה, ועוד זאת יתוסף עליהם שבעבור שש שנים במספר השנים הארוכים תנהוג פעם נוספת שמיטה בשנה השביעית הארוכה. וזהו ביאור הכתוב כי תבואו אל הארץ, רמז בזה אלעתיד לבוא דזהו הביאה העיקרית שלא יגלו ישראל ממנה עוד, ע"כ קאמר ושבתה הארץ שבת לה' ולא הקדים שש שנים, דכוונת הכתוב לצוות שיעשו שמיטה אחרי שש שנים דבזה"ז דהוא ו' ימים דלעתיד, ואף שלא עברו עדיין ו' שנים מ"מ עושין שמיטה כמו בזה"ז, ואח"כ חזר שש שנים תזרע שדך וגו' ובשנה השביעית כלומר אף שכבר עשית שמיטה כל יום הז' מ"מ כשיעברו ו' שנים הארוכים עליך לעשות את השביעית שמיטה.

(דברי יואל)

ושבתה הארץ שבת לה' שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמור כרמך

תלמוד תורה יטב לב דרבינו יואל מסאטמאר

בהתייחסות כ"ק מרן רבינו הקדוש זיעעב"א - בנשיאות כ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א

קרית יואל - בני ברק

בס"ד

שביעית אינו מודה במעשה בראשית, ואשר על כן חיוב הוא לזכור את שנת השמיטה גם בששת השנים הקודמים לה מאותו טעם האמור כדי שתתחזק האמונה בלבנו, וזש"ה "ושבתה הארץ שבת לה" בשעה ש"ש שנים תזרע שדך".

(דברי יואל)

וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית וכו' וצויתי את ברכתי וכו'.

ידוע מה שפי' הרה"ק הרבי ר' אלימלך מליזענסק זי"ע בשם אחיו הרה"ק הרבי ר' זושא זי"ע דהנה השי"ת השפיע בעת בריאת העולם צינורות השפעה לצרכי בני אדם אלא כשהאדם נופל ממדריגתו ואין לו בטחון בה' אזי נפסק השפע ח"ו וצריך השי"ת לצוות השפע שתלך כמו מתחילת הבריאה, וז"ש וכי תאמרו מה נאכל, דכאשר חלילה יפול ממדריגתו לחשוב מה יאכל אז תטריחו אותי לצוות מחדש "וצויתי את ברכתי", אבל כאשר תבטחו בה' ולא תשאלו מה נאכל אז תלך השפע בלי שום הפסק כלל.

(נועם אלימלך)

ואספת את תבואתה. וצריך להבין למה הקדים הכתוב מאמר ושביתה הארץ טרם שאמר שש שנים תזרע שדך, והרי סדר הדברים הוא להיפוך דלאחר שחרשו וזרעו עשו שמיטה, וי"ל עפ"י"מ שכתב הרמב"ן עה"פ זכור את יום השבת לקדשו דהתורה"ק מצוה אותנו שזכור תמיד בכל יום את יום השבת שלא נשכחנו, וכו' כי בזכרנו אותו תמיד בכל יום נזכור מעשה בראשית בכל עת ונודה בכל עת שיש לעולם בורא וכו', וכן איתא במכילתא ר' יצחק אומר לא תהא מונה כדרך שאחרים מונים אלא תהא מונה לשם שבת ופי' שהגויים מונים ימי השבוע לשם הימים עצמם וישראל מונים כל הימים לשם שבת, אחד בשבת, שני בשבת וכו' כי זו המצוה שנצטוינו בה לזכרו תמיד בכל יום פשוטו של מקרא זכור את יום השבת לקדשו, עכ"ד הרמב"ן, ומדברי הרמב"ן יוצא כי חיוב גדול הוא להזכיר את השבת בכל יום כי ע"י שנזכיר את השבת בכל יום תמיד בפינו נזכור מעשה בראשית ותתחזק האמונה בבורא כל עולמים, וכדבר הזה אפ"ל גם במצות שביעית שענינה גם כענין מצות שבת לזכור מעשה בראשית וכתב הרמב"ן בפרשה זו דכל הכופר במצות